

Stanislava ROMÁNOVÁ

Paní Stanislava Románová se narodila 1. listopadu roku 1944 v Hronově jako druhé dítě Františka Ťoka a Anny Ťokové. Prvorozeným v rodině byl Stánin o osm let starší bratr Josef

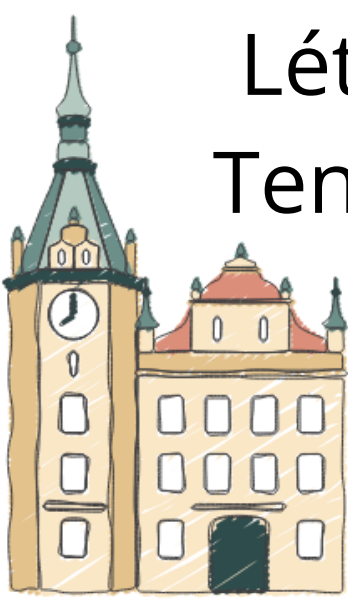
Konec druhé světové války, ani začátek komunismu v naší zemi si paní Stanislava nepamatuje, byla ještě velmi malá. Ovšem léta padesátá si už pamatuje dobře. Událo se tehdy poměrně dost věcí, a to standardních i nestandardních

● dětství, kamarádi a hry	● třídní nepřítel, křivé obvinění
● mateřská a základní škola	● lživý soud a věznění otce
● dospívání, rodina a víra	● povolání bez výběru

V roce 1951 začala chodit do školy. Vše probíhalo, jak se sluší a patří. Rok šel za rokem a školní dny střídaly všemi dětmi milované letní prázdniny.

Tábory byly pro děti z rodin komunistů. To Stáňa nebyla. Ale k tetě na prázdniny jezdila každoročně a ráda. Pana faráře komunisté často stěhovali a s ním se měnilo bydliště také jeho hospodyně, tetě, známé rodiny Ťokových.

Léto 1957. Stáňa úspěšně ukončila pátou třídu a už se těšila na faru. Tentokrát ji rodiče odvezli do Sobiňova. Prázdniny byly tak příjemné.

ZŠ a MŠ Hronov

Stanislava
ROMÁNOVÁ

A vtom to přišlo. Pro dceru si na konci pobytu přijela pouze maminka. To bylo velmi neobvyklé. Proč? Tatínka sebrali. I malé dítě tenkrát dobře vědělo, co to znamená.

Tatínek v rodině chyběl, chyběly také finance. Dosud byl živitelem rodiny on. Byl šikovným truhlářem, práce ho bavila a na uživení rodiny výplata stačila. V den zatčení přišly děti nejen o otce, ale částečně také o maminku, která musela nastoupit do zaměstnání a na děti už neměla tolik času.

Na základní školu i soudružky učitelky má paní Stanislava vzpomínky vcelku dobré. Zdůrazňuje, že si svých učitelů vážili a respektovali je. O žádných nespravedlnostech ve svém vzpomínání nevypráví. Dokonce ani po uvěznění jejího otce prý ve škole k žádným nepříjemnostem nedocházelo.

Na to, že je jiná, odstrkovaná, na to však byla od dětství zvyklá. Možná proto ji ani příliš nepřekvapilo rozhodnutí ze školy o jejím příštím studiu. Volba střední školy a přijímací zkoušky přišly ve chvíli, kdy byl Stánin otec stále ještě ve vězení.

Toužila stát se zdravotní sestrou nebo učitelkou v mateřské škole. Skrze původ a příslušnost k perzekuované církvi však byla považována za třídního nepřítele.

Se svým původem
přijímačky ani
nezkoušej, stejně tě
nevezmou. Budeš
maximálně
prodavačkou

“ Dobře, budu
prodavačkou. I tak
můžu být v živě
spokojená ”

ZŠ a MŠ Hronov

Stanislava
ROMÁNOVÁ

Studium na učilišti šlo dobře, školou se tedy dospívající děvče trápit nemuselo. I tatínek se jim vrátil. Z původních čtyř let odnětí svobody mu byl za dobré chování trest zkrácen na dva a půl roku. A tak se jednoho dne bez ohlášení objevil ve dveřích. A už s nimi zůstal.

Padesátá léta pomalu končila, rodina byla kompletní, bratr už ženatý, škola v pohodě, tatínek v truhlárně a dospívání mladé Stáni v plném proudu.

Stáňa byla slušné děvče, dobře vychované a klidné. Žádné roztržky s VB, žádné zakázané kapely, žádné alkoholové dýchánky. Stáňa si s kamarádkami vystačila s tenkrát oblíbenými a povolenými čaji.

Maďarský Čech ze Slovenska? Ján Román. Pěkný, mladý a zábavný... Byly z toho tři roky chození a v roce 1964 dvě svatby. Jedna povinná na úřadě a pak ta hlavní v kostele.

Šedesátá a sedmdesátá léta probíhala v duchu rodinném. Novomanželé si zařizovali bydlení, žili svůj každodenní život, chodili do práce, politiku příliš neřešili. Celekem se jim narodily čtyři děti. Střídaly se chvíle pěkné i velmi těžké. Jejich prvním děťátkem byla holčička, která bohužel zemřela kvůli srdeční vadě. A pak už jeden kluk za druhým. Honzík, Standa a Pavlík.

Ani s nimi to vždy nebylo lehké.

Ani s manželem to nebylo vždy lehké.

Paní Románová však nemá ve zvyku si stěžovat. Nemá ve zvyku nadávat, ani pomlouvat. Jejím životním postojem je klid, trpělivost a skromnost.

Vlastnosti, které nutně potřebujeme za každého režimu a v každé době.

ZŠ a MŠ Hronov